

DE SCHAKEL

Kwartaaluitgave van de Stichting Genootschap Engelandvaarders

"GIJ ZIJT DE SCHAKEL TUSSEN HEN, DIE THUIS BLEVEN, EN MIJ"

KONINGIN WILHELMINA

STICHTING GENOOTSCHAP ENGELANDVAARDERS

Kwartaaluitgave van de Stichting Genootschap Engelandvaarders
oktober 2014 - 35e jaargang, nr. 142

BESTUUR

Voorzitter			telefoon
R.W. Hemmes	Thorbeckelaan 74	2564 BS Den Haag	070 - 368 35 66

Secretaris			telefoon
G.J. Staal	Oranje Nassaulaan 52	3708 GE Zeist	030- 692 27 92
e-mail: staalgj@gmail.com			

Penningmeester			telefoon en fax
Ch.H. Bartelings	Thomas Jeffersonlaan 437	2285 AP Rijswijk	070 - 394 14 67
e-mail: ch.h.bartelings@planet.nl			

LEDEN

R.A. Grisnigt	Canadalaan 25	4631 NT Hoogerheide	0164 - 61 34 15
---------------	---------------	---------------------	-----------------

Evenementencommissie

J.A. Bakker	Zeekant 92g	2586 JB Den Haag	070 - 354 02 45
J. de Mos	Marjorystraat 25	3151 SK Hoek v. Holland	0174 38 21 83

Schakel redactie			telefoon en fax
Ch.H. Bartelings	Thomas Jeffersonlaan 437	2285 AP Rijswijk	070 - 394 14 67
e-mail: ch.h.bartelings@planet.nl			

BANKREKENINGEN

ING Bank:	NL54 INGB 0000 3595 00
ABN-AMRO Bank:	NL63 ABNA 0545 5468 26

Website: www.engelandvaarders1940-1945.nl

Het volgende nummer verschijnt in januari 2015.
Gaarne hiervoor bestemde kopij inzenden vóór 1 december 2014.

OKTOBER 2014

De verjaardag van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina viel op een zondag en dan is de kerk in Delft niet open!!!! Die verjaardag moest dus op zaterdag worden herdacht. Dat was een drukke dag omdat op die zaterdag ook de Dag van het Verzet werd gevierd in Doorn. Maar het is gelukt en de bloemen waren op tijd bij de herdenkingsplaat van onze Moeder der Engelandvaarders.

Op de dinsdag erna hadden we op 2 september een geslaagde reünie. De komst van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix was een bijzonder hoogtepunt voor alle aanwezige Engelandvaarders. De Prinses was erg geïnteresseerd in de verhalen over de tocht van destijds en zij bleef maar vragen stellen. Allen moesten hun verhaal vertellen. En ieder deed dat met verve.

In september was het 70 jaar geleden dat de operatie Market Garden in gang werd gezet. (U weet wel: de operatie die werd ingezet om Nederland te bevrijden, maar die niet verder kwam dan Nijmegen omdat Arnhem een brug te ver was). Wie daarbij één van de vele herdenkingen rond Eindhoven, Grave, Nijmegen en Arnhem heeft bezocht, had ook alle gelegenheid zijn verhaal te vertellen want het bleek weer hoe de Nederlandse jeugd geïnteresseerd is in alles wat er in de oorlog is gebeurd.

We moeten dat vol houden om de jeugd voor te lichten zo lang dat ons mogelijk is. Er zal daarvoor in de komende tijd genoeg gelegenheid zijn. Elke stad, die bevrijd is in 1944, viert dat feit na 70 jaar uitbundig en volgend jaar geldt dat voor de rest van Nederland, die in 1945 werd bevrijd. Vertel bij die gelegenheden uw verhalen.

Op maandagmiddag 1 december wordt in de Kerk in Delft het overlijden van onze Beschermheer Prins Bernhard herdacht. Ik hoop dat velen deze bijeenkomst kunnen bijwonen.

Ik kijk naar u uit.

Rudi Hemmes

Evenals de vorige reünie was het bijzonder gezellig. We zagen elkaar terug zoals het hoort op de reünie, hervatten onze verhalen en deelden de laatste nieuwtjes.

Het was ook feestelijk, want Hare Koninklijke Hoogheid prinses Beatrix is gekomen. In overleg met haar was deze datum afgesproken. En dan nog het prachtige weer waardoor wij deze reünie buiten op het terras konden beleven.

Ook deze maal haalde het team van de Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht (IGK) alles uit de kast om het ons naar de zin te maken. Buiten waren tafeltjes opgesteld, aan de rechterkant voor Engelandvaarders en voor weduwen van Engelandvaarders. Aan de andere zijde waren de plaatsen voor de overige gasten.

De volgende Engelandvaarders waren aanwezig: voorzitter Hemmes, de heren Bartelings, Brand, Hendriks, Jonker, Mesdag, Van Meurs, De Mos, mevrouw Brandon-De Smeth, Stibbe, Uiling, Zuidijk en Staal. Vele dames en andere familieleden vergezelden hen. Gelukkig waren de dames Van der Harst Heimerik-Tak, Knulst en Weisglas ook aanwezig. Uit eigen kring waren er adjudant Beauchamp en haar partner luitenant-ter-zee Bezemer, mevrouw Vernede en de heer van Rossum.

Van de zijde van de IGK waren aanwezig luitenant-generaal Hoitink, kolonel Calmeijer Meijburg, luitenant-kolonel Van Mastrigt, kapitein-luitenant-ter-zee Hubbelmeijer en mevrouw Bushof-Van der Flier.

Vervolgens ontmoette prinses Beatrix de bestuursleden. Samen met voorzitter Hemmes en andere bestuursleden ging zij van tafel naar tafel om kennis te maken met de veteranen en om hun verhalen te horen. Prinses Beatrix nam alle tijd. Het waren genoeglijke onderonsjes.

Dat duurde wel even, dus toen prinses Beatrix wegging liep zij naar de andere kant van het terras waar het overige gezelschap vertoefde en zei: Ik kom u ook begroeten, u hebt zo lang moeten wachten! Achteraf bleek dat er van vele kanten aangedrongen was van dit bezoek een traditie te maken.

Bij vertrek van prinses Beatrix werden haar twee boten getoond, te weten een replica van de Yvette en een kajak waarmee een vergeefse reis naar Engeland is gemaakt. De vader van de heer Koole heeft 10 maal dergelijke schepjes naar ruim water gebracht. Nu legde zijn zoon Prinses Beatrix uit hoe dat ging. Dhr. Jonker vertelde van het nieuwe museum waar deze bootjes een plaats krijgen.

Na haar vertrek was het tijd voor de maaltijd. Geruisloos serveerden de mensen van het IGK-team een bordje lekkere soep. Een kwartiertje later hadden we allemaal een bord met een zeer smakelijke rijstschotel. Onze complimenten aan de koks! Een toetje, een glas bier, de stralende zon en een ontspannen sfeer maakte de reünie tot een succes. De prachtige foto's tonen blijde Engelandvaarders.

Een droeve taak van de voorzitter op de reünie is het lezen van de Roll Call met de namen van degenen die sinds de vorige reünie zijn overleden. Staande eerden en herdachten wij onze overleden maatjes J.W. van Ardenne uit den Haag, J. Draaier uit Wilrijk België, S.G.H. Goudstikker uit Israël, E. Juriaans uit Zuid Afrika, P.J. Hoste uit de USA, L.H. Hommelman uit den Bosch, W.A.O. Lichthelm uit Voorburg, F. Kragt uit Den Haag, H. van Roon uit Den Haag, P. Scheffer uit Australië, A. Starink uit Wassenaar, S.K. Wiersma uit Engeland.

Engelandvaarders reünie 2014

Afsluitende nam onze gastheer luitenant-generaal Hoitink het woord om ons te complimenteren met deze reünie. Hij meent dat wij die ook in 2015 moeten houden. Hij nodigt ons uit elkaar opnieuw op de Zwaluwenberg te ontmoeten. Geen van de aanwezigen had daar moeite mee!

Jan Staal

VAN DE PENNINGMEESTER

Dank zij de ontvangen extra bijdragen gedurende de afgelopen maanden kon deze Schakel nog in de vertrouwde uitvoering worden gepubliceerd.

Wij bedanken hartelijk al degenen die spontaan aan de zo geslaagde actie vermeld in de vorige Schakel hebben deelgenomen.

Charles Bartelings

IN MEMORIAM

Pieter Johannes 'Hans' Hoets
1921-2014

Op 28 augustus jongstleden overleed in de Verenigde Staten van Amerika op 93 jarige leeftijd Hans Hoets. Hij was tot voor kort een zeer regelmatig en enthousiast bezoeker van reünies en van herdenkingen van Engelandvaarders.

Hans Hoets groeide op in Den Haag waar hij het lager en middelbaar onderwijs volgde. Tijdens de inval van de Duitsers in mei 1940 zat hij in de zesde klas gymnasium van het Nederlands Lyceum, de school waaruit veel Engelandvaarders en verzetsstrijders zijn voort gekomen. Zijn vader en zijn oudere broer waren lid van de Nederlandse Unie omdat zij van mening waren dat er een groot anti-NSB blok gevormd moest worden. Thuis werd 'Het Vaderland' gelezen. Hans Hoets was sportief: in de loop van zijn Haagse en Leidse jaren bokste hij, roeide hij (Njord), voetbalde hij bij HVV en speelde hij cricket bij de Leidse MCC.

Al meteen die zomer van 1940 deed hij een -vergeefse- poging om vanuit Scheveningen naar Engeland te komen. Hij ging vervolgens rechten studeren in Leiden; hij werd daar ook lid van het Leids Studenten Corps waar hij als ouderejaars studenten onder andere Erik Hazelhoff Roelfzema, Frits van der Schrieck en Pierre-Louis d'Aulnis de Bourouill tegen kwam.

Voor studenten in Leiden brak een voor hun studie lastige tijd aan. Na de protestrede van de hoogleraar en decaan Cleveringa tegen het ontslag van zijn joodse collega Meijers in november 1940 volgde een studentenstaking en als reactie daarop werd de universiteit door de Duitsers gesloten. Een nieuwe poging van Hans Hoets om naar Engeland te gaan mislukte. Zijn ouders drongen er bovendien bij hem op aan om eerst zijn studie af te maken; daarna kon hij wel pogen om naar Engeland te gaan. Toen er

in de loop van 1941 weer gelegenheid bestond om tentamens af te leggen, wist hij op 9 oktober 1941 te slagen voor zijn kandidaatsexamen. Kort daarop werd de Leidse Universiteit weer gesloten. Een inschrijving bij de VU in Amsterdam volgde.

Hans Hoets was ondertussen in het verzet terecht gekomen; hij zette zich in voor de O.D. door het vergaren van allerlei inlichtingen, onder andere over het Rotterdamse havengebied en de Flak-opstellingen op Rozenburg. In de loop van 1942 werden er nogal wat OD-ers gearresteerd, waaronder de bekende 'Broer' Moonen, maar ook zijn mede-student en corpslid Frits van der Schrieck. Voor Hans Hoets was dat het sein om niet meer thuis te slapen. Wel studeerde hij nog, zodat hij in maart 1943 slaagde voor een tentamen BW. Maar toen kort daarop voor studenten het tekenen van de loyaliteitsverklaring verplicht werd gesteld, werd de Universiteit voor hem afgesloten: het ondertekenen van die verklaring kwam niet bij hem op. Hij vond het toen tijd worden om een opnieuw een serieuze poging te doen om Engeland te bereiken.

Van Hilbo Borel Rinkes vernam hij van de mogelijkheid om een monsterboekje te verkrijgen zodat hij, in plaats van via de Arbeidsdienst in Duitsland te belanden, via zee uit Nederland weg zou kunnen komen. En door zijn contacten in de Rotterdamse haven kwam hij op het idee om naar Zweden uit te wijken. Wat volgde was een regelrechte hordenloop. Zijn broer die arts was bezorgde hem croton-olie waarmee Hans Hoets zich vervolgens insmeerde; dit veroorzaakte allerlei huiduitslag wat hem weer bij de keuring voor de Arbeidsdienst een paar maal een maand uitstel bezorgde. Tijd die hij nodig had om dat monsterboekje te bemachtigen. Als reden om te gaan varen vertelde hij bij het Arbeidsbureau dat in Duitsland het eten niet goed was; omdat aan boord het eten veel beter was en hij voor zijn gezondheid goed moest eten, moest hij wel gaan varen. Over zijn leeftijd diste hij het verhaal op dat hij lang over de lagere school en de Mulo had gedaan. Met zijn pas verworven monsterboekje toog hij naar Rotterdam, waar hij toestemming nodig had van het Bureau Zeevaart van het Arbeidsbureau om aan te monstere. Omdat hij een oogafwijking had, voor militaire dienst was hij daarop afgekeurd, kon hij slechts aanmonstere als stoker of voor de civiele dienst; een baan als matroos was niet mogelijk. Maar bovendien: hij kreeg daar te horen dat er weinig kans op een plaatsing was omdat de scheepvaart grotendeels stil lag en er personeel in overvloed voorradig was. Via een Leidse firmant van Müller en Co en een medewerker van dat bedrijf kwam hij in contact met een medewerker van het Rotterdamse tehuis voor zeelieden. Deze laatste wist hem een baantje als koksmat te bezorgen op het stoomschip Eem. Bij het Rotterdamse Bureau Zeevaart eiste men een verklaring van toestemming van het Leidse Arbeidsbureau, voordat de toestemming om te monstere op de Eem werd gegeven. Dat werd een race tegen de klok en met veel overtuigingskracht wist Hans Hoets in Leiden iets te krijgen wat voor toestemming door kon gaan en dat papiertje vervolgens in Rotterdam aanvaard te krijgen.

Op 24 juni 1943 werd zijn monstering goed gekeurd, de volgende dag toog hij naar Delfzijl en de 26e juni vertrok hij met de Eem naar Embden. Op 10 juli 1943 arriveerde het schip in de Zweedse haven Holmsund, zo'n 600 kilometer ten noorden van Stockholm. Hans Hoets zocht eerst uit hoe hij zijn vlucht het best kon uitvoeren voordat hij drie dagen later op de 13e juli van boord verdween. Via het nabij gelegen Umea en Vännas reisde hij per trein naar Stockholm waar hij de volgende dag 's-middags aankwam. Hij meldde zich meteen bij het Nederlandse Consulaat-Generaal, waar hij zich op gaf als vrijwilliger bij de Nederlandse strijdkrachten. Hans Hoets werd na een ondervraging betrouwbaar gevonden: "Hoets maakt een gunstige indruk", was het oordeel. Hij kreeg een nieuw Nederlands paspoort, hem werd nieuwe kleding verstrekt en de machinerie voor het verkrijgen van een Brits visum werd opgestart. Ook moest hij zich regelmatig melden bij de lokale politie in afwachting van een verblijfsvergunning.

Al snel kreeg Hans Hoets een werkplaats aangewezen door het Consulaat-Generaal bij een Nederlandse ondernemer in het zuiden van Zweden. Dat bleek geen succes. Door zijn werkgever werd hij 'opgejut' om binnen een paar uur zo'n 40-50 kisten van ieder tussen de 100 en 150 kilo op een vrachtauto te laden. Toen de fysiek onervaren Hans Hoets niet snel genoeg werkte naar de zin van zijn werkgever werd hij door deze regelmatig uitgescholden en tot harder werken aangespoord met kreten als 'tijd is geld'. De werkgever beklagde zich bij de consul-generaal: "Hij heeft mij ronduit verklaard, dat hij niet van plan is zich druk te maken en ik kan hem daarom niet langer houden. (-) ...dat ik graag van deze werkkraft afzie". Hans Hoets meende dat met een wat gematigder optreden van de werkgever het niet had hoeven te escalere. Hij had getuigen, mede-Engelandvaarders, die konden bevestigen dat zijn eigen klachten over het gedrag van de werkgever terecht waren. Het leek hem "het beste hier maar te vertrekken zoals mijn voorganger". Hans Hoets werd vervolgens begin september 1943 teruggehaald naar Stockholm. Hij zou daar ingezet gaan worden bij de screening van nieuw-aangekomen Nederlanders. Zijn illegale verzetsverleden in Nederland maakte hem daarvoor geschikt, meende men. Hij ondersteunde de nieuw aangekomenen, wist een aantal jonge Nederlanders voor het BBO te selecteren en hielp ook nog mee enkele Nederlandse SS-ers en Kriegsmarine-leden te ontmaskeren. Dit werk had tot gevolg dat hij pas op 13 oktober 1944 in Engeland arriveerde. Daar volgde de gebruikelijke screening door de Politie-Buitendienst. De ondervragende sergeant maakte er een wat vreemd verhaal van, alsof hij niet de eerdere verklaringen van Hoets in Stockholm had gelezen: "Hoewel het tijdstip van Hoets's vertrek uit Nederland uitwijst, dat dit vertrek niet 100% uit idealisme voor de vaderlandsche zaak geschiedde, is Hoets m.i. politiek betrouwbaar(-) ..dient er m.i. wel rekening mede gehouden te worden, dat Hoets mede in verband met zijn jeugd nog geen goede mensenkennis bezit". Dit volstrekt knullige en ook onjuiste oordeel verhinderde het Londens Ministerie

van Koloniën niet om hem onmiddellijk in te lijven als veiligheidsman bij het KNIL. Weliswaar was dit tegen de zin van Hans Hoets, hij had liever een gevechtstaak gekregen, maar hij legde zich bij deze nieuwe functie neer, vermoedelijk ook omdat hij zich de beperking door zijn 'oog-handicap' realiseerde. In deze functie maakte hij het eind van de oorlog in Europa en in Oost-Indië mee.

Na de bevrijding kreeg hij op zijn verzoek ontslag uit de militaire dienst; hij keerde terug naar Leiden en voltooide zijn studie rechten. Hij kreeg vervolgens een beurs voor een rechtenstudie aan de Yale Universiteit in de Verenigde Staten. Het zou zijn verdere leven bepalen. Na onder meer een leraarsbaantje werd hij aangenomen als bedrijfsjurist bij Coca Cola. Daar maakte hij gestaag carrière. Na zijn pensionering op 62-jarige leeftijd werkte hij nog een aantal jaren als advocaat bij een law firm in New York en vervulde hij allerlei functies in het maatschappelijke leven. Zo was hij onder andere voorzitter van de Netherlands Club of New York en het Anne Frank Center in die plaats. Voor al deze sociale activiteiten werd Hans Hoets benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Hij schreef vervolgens ook nog diverse boeken, over het Englandspiel, over de naar Zwitserland weggesluisde miljarden van het Philippijnse echtpaar Marcos en over zijn eigen leven.

Al deze activiteiten verhinderden hem niet om met grote regelmaat naar Nederland te komen om aanwezig te zijn bij reünies van het Genootschap Engelandvaarders - "his most cherished association", zoals de Darien Times berichtte- en bij herdenkingen. En vanuit zijn woonplaats Darien CT onderhield hij een gestage briefwisseling en later een veelvuldig emailverkeer met velen over onderwerpen die hem bezig hielden. Hij stond daarbij open voor andere meningen en kon ook ruiterlijk zijn ongelijk toegeven wanneer hij door argumenten van de ander overtuigd was geraakt. Hans Hoets was gewoon een aardige man, zoals ik zelf ook heb mogen ervaren.

Naast het officierskruis in de Orde van Oranje-Nassau was Hans Hoets drager van het Kruis van Verdienste, het Verzetshedenkingskruis, het Oorlogsherinneringskruis en het Kruis van de Europese Federatie van Oud-Strijders.

Sierk Plantinga

KANOVAARDERS JAAP VAN MESDAG EN ERNST SILLEM

In onze serie over Engelandvaarders die geprobeerd hebben de Noordzee per kano over te steken zijn we nu toegekomen aan een wel heel bijzondere poging, uitgevoerd door Jaap van Mesdag en Ernst Sillem.

Beide waren destijds student: Ernst Sillem (geb. 1923) studeerde aan de Middelbare Landbouwschool te Deventer, Jaap van Mesdag (geb. 1922) studeerde medicijnen in Utrecht. Daarnaast was trompetspelen Jaaps grote passie. Ze wilden allebei 'iets doen' tegen de bezetter. Maar omdat het moeilijk was met het verzet in contact te komen, kozen zij ervoor de Duitsers vanuit Engeland te bestrijden. Ernst wilde bij de marine, Jaap bij de RAF.

Sillem had al voor de oorlog een 5 meter lange vouwkano gekocht, die nu goed van pas kwam. In de zomer van 1942 begon hij samen met Van Mesdag met de voorbereiding van hun tocht naar Engeland. Op de zolder van het ouderlijk huis van Ernst in Bussum oefenden zij met het in elkaar zetten van de kano. Ze kochten een klein buitenboordmotortje en ruilden een hoeveelheid cacao voor de benodigde benzine. Ze vervoerden de kano naar Ouddorp op het Zuid-Hollandse eiland Goeree-Overflakkee, waar ze een kamer hadden gehuurd in een huis aan het enige stukje strand dat nog door de bezetter was vrijgehouden voor badgasten. Daar verstopten zij de kano met spullen in een duindoornbosje. Een gedegen voorbereiding dus. Het enige waar ze niet over beschikten, was het weerbericht dat door de Duitsers geheim werd gehouden.

Op 31 augustus 1942, de verjaardag van de koningin, was het zover. Ze zetten de kano 's avonds in elkaar en om 12 uur 's nachts sjouwden ze de boot naar de waterlijn en peddelden weg. De motor sloeg aan, maar het was slecht weer: zware regenbuien en een straffe noordwesten wind. De golven sloegen de kano alle kanten uit en ze maakten veel water. Net toen ze de moed dreigden te verliezen zagen ze de silhouetten van drie (naar later bleek Duitse) schepen. Jaap blies het S.O.S. signaal op zijn Quesnon-trompet, waarop een van de schepen bijdraaide.

Intussen was de kano omgeslagen en lagen beide Engelandvaarders in het water. Het duurde nog een kwartier voordat de Duitse voorpostboot hen uit de kolkende zee had opgepikt. Ook de zwaarghavende kano werd gered – zo niet het pistool dat ze bij zich hadden en ook niet de trompet: die zonken naar de bodem van de zee. De tocht had amper 6 uur geduurd.

Van Mesdag en Sillem werden terug op het vasteland gevangengenomen. Ze dachten en hoopten dat de Duitsers hun ontsnappingspoging als een kwajongensstreek zouden zien. Maar niets daarvan. De bezetter stuurde hen naar kamp Amersfoort. Daarna volgde kamp Vught, waar Jaap weer een trompet wist te bemachtigen en in het kamplekest speelde. Hierna kwamen zij terecht in het beruchte Nacht und Nebel-kamp Natzweiler in de Elzas. 'Nacht und Nebel' wilde zeggen dat ze totaal geen contact met de buitenwereld mochten hebben; voor familieleden waren zulke NN-gevangenen als het ware van de aardbodem verdwenen. In september 1944 werden zij op transport gesteld naar kamp Dachau, waar zij in april 1945, 32

maanden na hun mislukte poging tot Engelandvaart, door de Amerikanen werden bevrijd. Over deze laatste periode en de daarop volgende moeizame terugkeer naar Nederland hebben twee journalisten van de Haagse Post in 1987 het boek *De bus uit Dachau* geschreven. Op 23 juli 1992 hebben Van Mesdag en Sillem de kanotocht 'overgedaan', begeleid door andere schepen. Nu haalden ze Engeland wel.

Ze waren er ook bij in 2009, toen in het Engelse Sizewell op initiatief van de familie Peteri een monument werd onthuld, ter nagedachtenis aan Engelandvaarders die per kano geprobeerd hebben de overkant te bereiken. Van Mesdag en Sillem waren/zijn twee van de zeer weinigen die hun kano-avontuur kunnen navertellen.

Ernst Sillem

Agnes Dessing

Jaap van Mesdag

Bronnen:

J. BRUIN & J. van der WERFF. *Vrijheid achter de horizon: Engeland over de Noordzee 1940-1945*. Houten, 1998, p.110-111.

J. SCHNEIDER & G. van de WESTELAKEN, *De bus uit Dachau*. Amsterdam, 1987, p.97-99.

"PINPOINT BEUGEN" MONUMENT

In de nacht van 19 op 20 september 1943 werden de geheim agenten Piet Hoekman en Bram Grisnigt (schrijver van dit artikelje) in de omgeving van Beugen (gemeente Boxmeer) gedropt.

Flying Officer Bell van Squadron 161, die de vlucht met een Halifax-bommenwerper uitvoerde, rapporteerde bij terugkomst op vliegveld Tempsford: "Om 01.17 bij doel aangekomen. "Pinpoint" herkend door de bocht in de rivier en het dorp ten zuiden daarvan". "Twee agenten en een pakket gedropt". Deze tekst staat ook op de plaquette vermeld die op het monument is aangebracht.

Flying Officer Bell vergiste zich. De geplande plaats van de dropping was Escharen en niet Beugen waar de agenten terecht kwamen. Maar de rivier de Maas had zoveel bochten en verduisterde dorpjes dat de waarnemer in het vliegtuig, in het holst van de nacht, zich gemakkelijk kon vergissen.

De koffer (het pakket) met zendapparatuur kwam in de tuin van een boerenwoning terecht. Dank zij het spontane en moedige optreden van de Luchtwacht en andere Beugenaren wisten beide agenten hun contactadres in Escharen te bereiken. Wat in die nacht daar in Beugen gebeurde bleef de gehele oorlog een goed bewaard geheim.

Op de landingsplek (particulier terrein) werd door enthousiaste Beugenaren het "PINPOINT BEUGEN" monument opgericht. Het monument heeft een ronde sokkel waarin 180 Maaskeien zijn verwerkt.

De 180 keien symboliseren de 180 Nederlandse geheim agenten die in de

Tweede Wereldoorlog boven Nederland werden geparachuteerd of aan land werden gezet. Een grote kei symboliseert het Beugse verzet.

Het bijna vijf meter hoge gedenkteken wordt bekroond met een roestvrijstalen afbeelding van een dalende parachute.

De onthulling vond plaats op 29 november 2003 en werd ondermeer, ter nagedachtenis van de Urker Piet Hoekman, die door de Duitsers werd doodgeschoten, opgeluisterd door het Urker mannenkoor.

In augustus jongstleden is het Monument verplaatst naar grond van de gemeente, de kruising van de Boxmeerseweg met de Lange Heggen, korter bij het dorp, waar meer mensen langs komen.

Bram Grisnigt.

Bronnen:

privé archief

Comité 'Pinpoint Beugen'

NASCHRIFT

Onder grote belangstelling werd op vrijdag 19 september 2014 het Pinpoint monument in Beugen op een nieuwe plek onthuld.

Enkele weken daarvoor was het monument aan de Boxmeerse weg in het Brabantse Beugen met behulp van een kraanwagen een paar honderd meter richting Boxmeer verplaatst. Het staat nu op gemeentegrond, op een plek die minder verscholen is, vlakbij een woonwijkje in aanbouw. Er was met man en macht door vele vrijwilligers gewerkt om het monument en de beplanting erom heen op tijd in orde te hebben.

De onthulling werd verricht door Engelandvaarders Bram Grisnigt (die 71 jaar geleden op deze plek gedropt werd) en Leo Henderikx, die in een jeep naar het monument werden toegereiden.

Het was een indrukwekkende plechtigheid, die - net als bij de oorspronkelijke onthulling in 2003 - werd opgeluisterd door (een deel van) het Urker mannenkoor. Dit was een eerbetoon aan de andere agent die samen met Bram Grisnigt gedropt werd: de in uit Urk afkomstige Piet Hoekman, die in 1944 bij een vuurgevecht met de Duitsers is doodgeschoten.

Agnes Dessing

ADRESSENBESTAND

Stichting Genootschap Engelandvaarders

Aanvullingen en wijzigingen no. 58 op adressenlijst 1 april 1999

Overleden:

Hoets, P.J.	Amerika
Mof, A.	Amsterdam
Mol, P.P.	Arnhem
Wiersma, S.K.	Engeland
Wynekes, J.A.A.	Ermelo

Adreswijzigingen en correcties gaarne aan:

G.J. Staal Oranje Nassaulaan 52
3708 GE Zeist
Telefoon: 030 - 692 27 92
E-mail: staalgj@gmail.com

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het V-fonds met middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto. Deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

www.engelandvaarders1940-1945.nl